

Kalanviljelys ja kalavesien hoito.

Y. Wuorentaus.

Kalanviljelys on alkuaan tarkoittanut ruokakalojen hankintaa. Tällaista kalanviljelystä tiedetään jo varhain harjoitetun Kiinassa ja jo kauan aikaa sitten Euroopassakin. Suomessakin on eräissä herraskartanoissa Venäjältä ja Saksasta saatujen esimerkkien mukaisesti viljelty eräitä ruokakaloja keinotekoisissa kasvatuslammikoissa. Tämä toiminta ei kuitenkaan ole maassamme tullut yleiseksi eikä ammattina harjoitetuksi, kuten esim. Saksassa, missä nykyään mainitaan olevan 16,000 lammikkoviljelijää, joiden käytettävänä olevien tyhjennettävien lammikoiden pinta-ala on n. 55,000 ha ja luonnonvesien n. 47,000 ha eli yhteensä n. 1½ kertaa Suomessa tänä vuonna (1937) vehnän viljelykseen käytetty peltoala. Yritykset Suomessa viljellä Keski-Euroopan yleisintä viljelykalaa karppia eivät ole hyvin onnistuneet, samoin ei ole käytäntöön tullut suutarin eikä kuhan viljelys, ainoastaan lohenpoikasia on muun kuin ruokakalojen kasvattamista tarkoittavan kalanviljelystoiminnan sivussa kasvatettu myyntiä varten tai omiksi tarpeiksi.

Suomessa on luonnonvesiin istutettavien kalanpoikasten hankinta tullut kalanviljelystoiminnassa määrääväksi. Ensimmäiset hautomot perustettiin 80 vuotta sitten silloisen kalastustentarkastajan H. J. Holmbergin toimenpiteestä ja yksityisten asianharrastajain kustantamina. Näissä ensimmäisissä hautomoissa kehitettiin lähinnä meri- ja järvilohen poikasia, myös siiankin mätiä haudottiin. Hautomot olivat pieniä, niin että jokaisen laitoksen vuotuinen tuotanto jäi alle 100,000 kalanpoikasta. Ja on sanottu, ettei näillä 1860-luvulla toimineilla hautomoilla ollut mitään asiallista merkitystä lohenkalastukselle.

Evon kalastuskoeseaman perustaminen v. 1892 aloitti toisen vaiheen kalanviljelyslaitoksien toiminnassa. Tällöin otettiin käytäntöön keinotekoiset lammikot hautomoissa kehitettyjen kalanpoikasten kasvattamiseksi kesän yli tai kauemmankin aikaa ennen niiden istuttamista luonnonvesiin. Samalla heräsi entistä yleisempi ja luottavaisempi harrastus kalanviljelykseen. Perustettiin useita kalanviljelyslaitoksia maan eri osiin ja niiden perustajina oli nyt mm. maan-

viljelysseuroja. Monet näistä kalanviljelyslaitoksista lopettivat kuitenkin pian toimintansa, kun niitä perustettaessa ei riittävän asiantuntemuksen puuttuessa osattu ottaa huomioon laitoksen toiminnalle välttämättömiä ehtoja.

Kalanviljelyslaitoksien perustaminen on koetuista pettymyksistä ja useinkin epäilyksen alaisista tuloksista huolimatta jatkunut. Ja valtiovallan taholta on tässä toiminnassa oltu mukana joko suorastaan perustaen kalanviljelyslaitoksia tai myöntäen apurahoja maanviljelysseuroille perustamiskustannusten ja vuotuisten hoitomenojen peittämiseksi. Lisäksi on valtiolta velvoittanut eräät uittoyhdistykset ja teollisuuslaitokset perustamaan ja ylläpitämään kalanviljelyslaitoksia ja siten korvaamaan sen vahingon, mikä on oletettu kalavesille aiheutuneen puutavaran uitosta ja teollisuustoiminnasta. Täten on tultu siihen, että maassamme oli vuonna 1936 toiminnassa 20 hautomoa. Näistä oli valtion omistamia 6, uittoyhdistyksien ja teollisuuslaitosten 10 ja maanviljelysseurojen ym. yhteensä 4. Yhteensä istutettiin näistä 20:stä hautomosta luonnonvesiin n. 17 milj. kalanpoikasta. Huomattavasti suurin määrä oli siianpoikasia, nimittäin järvisiian 10.4 milj. ja merisiian 1.2 milj. eli siianpoikasia yhteensä 11.6 milj. Toisena oli merilohi, 1.7 milj., sitten muikku 1.5 milj., järvilohi 0.9 milj., Laatokanlohi 0.6 milj. ja nieriä 0.4 milj., lisäksi meritaimenta sekä amerikkalaista chinooklohta ja steelhead- l. teräspäätaimenta pienempiä määriä.

Kalanviljelyslaitoksien toiminnan kehittyminen on siis ollut melkoinen kuluneina 80 vuonna. Erikoisesti on merkittävä siian tuleminen enimmänsä viljellyksi kalaksi. Ja on sanottava, että tähän on johtanut käytännön antama opastus ja kalaveden omistajien suoranainen etu. Siika on ollut kiitollinen istutuskala yleensä maamme pohjoisosan järvissä ja määrätynkaltaisissa kalavesissä myös etelämpänä. Kalanviljelyslaitoksista hankittuja siianpoikasia istuttaen on saatu siika kotiutumaan lukuisiin järviin ja useassa tapauksessa näiden kalastus on muutamien vuosien kuluttua ollut tuottavaa. Tästä kuvaavana esimerkkinä voidaan mainita Satakunnan Pyhäjärvi, mihin metsänhoitaja Harald Borg Kauttualla A. Ahlström Oy:n tehtaan yhteyteen perustetusta hautomosta istutti siianpoikasia vuosina 1908—1912 ja mikä toiminta antoi alun mainitun järven suurenmoiselle ja useampia miljoonia markkoja tuottaneelle siikakalastukselle. Myöhemmin on Pyhäjärveen uusittu siian istutuksia ja kalastus on ollut jälleen viimeisinä vuosina tuottoisaa. Sen sijaan lohenpoikasten, erikoisesti merilohen, istuttamisen antamiin tuloksiin nähden ollaan näitä asioita harrastavien taholla eri mieltä. Kalanviljelyslaitoksistamme ovat valtion omistama Oulujoen Pyhäkosken laitos, Kemijoen uitto-

yhdistyksen Kaihuan kalanviljelyslaitos Rovaniemellä, Kokemäenjoen uittoyhdistyksen Äetsän ja Kymiyhtiön Voikaan-Kuusankosken kalanviljelyslaitokset tarkoitettuja lähinnä merilohen viljelykseen. Mainittakoon näistä tehokkaimmin toimineen Kaihuan kalanviljelyslaitoksen tuloksista seuraavaa.

Kaihuan kalanviljelyslaitos aloitti toimintansa vuonna 1928. Alkuvaikeuksistaan vapauduttuaan on laitokseen otettu vuosina 1929—1936 merilohen mätiä yhteensä n. 12.5 milj. mätimunaa ja näistä kehittyneitä poikasia istutettu vuosina 1930—1937 yhteensä n. 5.1 milj. kpl. Laitos on myös myynyt osaksi haudotettua mätiä ja poikasia eräisiin kotimaan ja Ruotsin kalanviljelyslaitoksiin sekä istuttanut poikasia Tornionjokeen ja Paatsjokeen. Tämän velvoitetun merilohen poikasten istuttamisen lisäksi on Kaihuan kalanviljelyslaitos haudottanut melkoisia määriä siian mätiä sekä pienempiä määriä myös järvilohen ja harrin mätiä; myöskin on laitokselle toimitettu chinooklohen ja steelheadtaimeneen mätiä haudottavaksi ja annettu huollettavaksi kehittyneiden poikasten istuttaminen.

Kaihuan kalanviljelyslaitos on siis kymmenen vuotta toiminut ja istuttanut Kemijokeen yli 5 milj. merilohen poikasta. Valitettavasti kuitenkin täytyy sanoa, että tämän toiminnan tulos ei näy Kemijoen lohenkalastuksen saaliissa, vaan ovat tämän vaihtelut merilohen viljelyksestä riippumattomat. Tähän tulokseen on tullut lohikalajemme tutkija prof. T. H. Järvi seurattessaan lohenkalastuksemme saalisvaihteluja ja näihin vaikuttaneita tekijöitä. Ja tämä sama tulos merilohen viljelyksestä on mainittu myös muualta, mm. Kanadasta ja Englannista. Olisi näin ollen otettava uudelleen harkittavaksi ne velvoitukset, jotka valtiovallan taholta on asetettu uittoyhdistyksille kalanviljelykseen nähden. Ja mitä erikoisesti merilohen viljelykseen tulee, niin lisäksi on huomautettava siinäkin tapauksessa, että toiminta antaisi kalastukseen vaikuttavia tuloksia, ettei hyöty tästä tule uittoväylien varrella asuvien hyväksi, vaan jää lähinnä muille. Tässä yhteydessä voitane toistaa, mitä kuluvan vuoden (1937) helmikuussa pidetty Maatalousseurojen Keskusliiton edustajakokous käsityksenään lausui: Kalanviljelystoimintaa maassamme olisi kehitettävä nimenomaan ottaen huomioon kalavesiemme luonnonvaraiset mahdollisuudet ja kalavesien omistajien suoranainen hyöty. Tässä mielessä on tarpeellista, että otettaisiin harkittavaksi, miten ja missä määrin olisi mm. muutettava niitä määräyksiä, jotka velvoittavat uittoyhdistyksiä uiton kalastukselle aiheuttamien vahinkojen korvauksena istuttamaan merilohen poikasia uittoväylään. On nimittäin huomattava, että merilohen poikasten istuttaminen ei vallitsevien olosuhteiden ja lohen kalastusta koskevien määräysten vuoksi

voi tuottaa sanottavaa hyötyä niiden alueiden kalastukselle ja kalaveden omistajille, joita uiton katsotaan lähinnä vahingoittaneen. Kun näiden alueiden kalavedet ovat enimmäkseen soveltuvia kevätkutuisille kaloille sekä järvilohelle ja siialle, niin olisi asianmukaista huolehtia myös näiden kalojen istuttamisesta ja tällöin käyttää ainakin osa uittoyhdistysten kalanviljelystoimintaan vuosittain menevistä varoista kysymyksessä olevien uittoväylien ja niihin rajoittuvien kalavesien hyväksi tukemalla esim. näiden alueiden maanviljelysseurojen kalanviljelystoimintaa mainituissa vesissä.

Edellä sanotusta käynee selväksi, että merilohen viljelykseen nähden ollaan tarkistuksen tarpeessa. Ja muihinkin lohiin nähden on viljelyksen antamia tuloksia pidettäviä joko kyseenalaisina tai ainakin on jätävä toistaiseksi odottavalle kannalle. Vastainen, nykyistä asiallisempi arviointi ja tarkkailu tulee osoittamaan, missä määrässä esim. järvilohen viljelys antaa parempia tuloksia kuin oma-varainen kutu. Erikseen on mainittava, että toistaiseksi ei ole ollut mitään tulosta v. 1934 ja sen jälkeen vesiimme istutetuista amerikkalaisista chinooklohista, eikä myöskään myöhemmin istutetuista steelhead- l. teräspäätäimenistä.

Kalanviljelyslaitoksien hautomoissa kehittyneiden kalanpoikasten kasvattamisesta keinoitekoisissa lammikoissa ennen luonnonvesiin istuttamista pidin Suomen Uittajayhdistyksen vuosikokouksessa 1933 esitelmän (Metsätaloudellinen Aikakauskirja N:o 7, 1933). Viitaten tähän esitelmääni esitän tässä yhteydessä vain lyhyesti, että lammikkoviljelyksen antamat tulokset Hiiskosken, Simunankosken, Porlan ja Kaihuan kalanviljelyslaitoksissa olivat käytettäväkseni hankitun aineiston perusteella kokonaan kielteiset. Luonnonvaraisesti virroissa ja koskissa kehittyvät ja niissä ensimmäiset ikävuotensa elävät lohenpoikaset eivät ole kotonaan kalanviljelyslaitoksien matalissa, hitaasti vettä vaihtavissa ja kesäkuumalla liiaksi lämpenevissä lammikoissa. Lammikoissa on poikasten häviöprosentti huomattavan korkea, jopa yli 90 %. Ruokinta tuottaa vaikeuksia ja lohenpoikaset lammikkohoidon jälkeen ovat heikkoja ja avuttomia tulemaan toimeen luonnonvesissä. Tähän nähden kuvaavana havaintona mainittakoon, että Kaihuan kalanviljelyslaitoksesta Kemijokeen istutettaessa lammikoissa kasvatettuja lohenpoikasia on todettu haukien, ahvenien ja harrien niitä helposti tavoittavan, kun lammikon hoidokit eivät osaa välttää ahdistajiaan. Ja ennenkaikkea lammikot aiheuttavat huomattavia menoja, lähes $\frac{2}{3}$ kalanviljelyslaitoksien kaikista vuotuisista menoista. Näistä huomattavista kustannuksista huolimatta on esim. Kaihuan kalanviljelyslaitoksesta voitu vuosina 1930—1937 lammikoista saada vain 165,084 kesänvanhaa kalanpoikasta istutettavaksi. Tämä

on vain n. 3 % hautomosta välittömästi lammikkoon istutettujen lohenpoikasten määrästä. Siitä huolimatta, että meillä ja muualla on saatettu julkisuuteen samaan loppupäätelmään johtavia tietoja, ei ole luovuttu luonnonvesiin istutettavien lohenpoikasten kasvattamisesta lammikoissa yli kesän tai kauemmankin aikaa. Tässä yhteydessä ei kuitenkaan ole tarpeellista puuttua tähän kysymykseen tämän enempää, riittänee jo tämäkin osoittamaan, miten sitkeässä istuu luonnonvastainen ja epätaloudellinen käsitys kalanviljelystoiminnassakin.

Kalanviljelyslaitoksien toiminta kohdistuu etupäässä syksyllä kutevien kalojen poikasten hankintaan luonnonvesiin istutettaviksi. Mutta meillä on tärkeinä pyyntikaloina myös keväällä kutevia kaloja, kuten hauki, lahna, kuha ym., joiden viljelys maassamme on tullut kahtena viime vuosikymmenenä käytäntöön. Kevätkutuisten kalojen viljelys, mädin kehittyessä lyhyessä ajassa, on yksinkertaisempaa ja paljon pienempiä kuluja vaativaa toimintaa kuin syyskutuisten kalojen viljelys. Näin ollen siitä on voinut tulla ja jatkuvasti tulee olemaan kansanmiesten harjoittama toiminta kalavesiensä tuoton kohottamiseksi. Kalatalousneuvonta on tehnyt tunnetuksi kevätkutuisten kalojen viljelysmenetelmät ja verrattain lyhyessä ajassa on tämä toiminta päässyt vakiintumaan. V. 1930 ja vuosittain sen jälkeen on tarkoitukseen myönnetty pienempiä apurahoja. Vuonna 1936 istutettiin kevätkutuisten kalojen poikasia seuraavat määrät: hauen 6 milj., lahnan 1.2 milj. ja kuhan 1.1 milj. sekä pienempiä määriä harrin ja säynävän poikasia.

Joko kalanviljelyslaitoksien hautomoissa kehitettyjen syyskutuisten kalojen tai yksinkertaisissa mädin hautomalaatikoissa valmistuneiden kevätkutuisten kalojen poikasten istuttaminen luonnonvesiin tarkoittaa kalavesien hoitoa saaliin parantamiseksi. Kyseessä tällöin voi olla joko rajoitetumpi kalavesi, minkä tuotto koituu lähinnä istutuksen tehneen hyväksi, tai laajempi vesialue, missä istutetut kalanpoikaset, kuten esim. lohet, tekevät pitkiä ruokailu- ja kutuvaelluksia, joten niiden pyyntiä harjoitetaan eri alueilla. Tämän vuoksi kuuluu edellisen tapauksen mukainen toiminta lähinnä yksityisille kalaveden omistajille tai yleisen kalaveden osakkaille, mutta jälkimmäisessä tapauksessa voidaan ajatella valtion ja jopa valtioidenkin yhteistä toimintaa.

Kalavesien hoito on maassamme kansanmiesten vanha perinnäinen tapa. On tehty varmaankin useita tuhansia kalojen siirtämisiä kalavedestä toiseen ja jo silloin, kun asutus siirtyi kauemmas suurempien ja kalaisempien järvien rannoilta. Kukapa olisi muistiin merkinnyt kaikki ne tapaukset, jolloin asutuksesta syrjässä olevaan järveen vietiin kantaen tai hevosella vedättäen vesiasiassa istutus-

Metsänhoitajien jatkokurssit

siat, -muikut, -lahnat tai muut -kalat, ja jolloin istutuksen tekijä sai kalaveden, mihin hän oli kalan „siittänyt”, kuten sanonta Kuusamossa kuuluu, yksinomaisen käyttöoikeuden eliniäkseen, kalavesi oli hänelle „pyhitetty”. Kalastusneuvos G. Gottberg on koonnut tiedot vv. 1840—1918 tehdyistä kalojen siirtämisistä ja istutuksista ja onnistunut saamaan tietoonsa yli 1,500 tapausta. Tämä luku on ilmeisesti vain osa tehdyistä istutuksista, ja osoittaa, että kansanmiesten tapana oli vielä noinkin myöhään tehdä kalojen istutuksia. Valtiovallan taholta on tällaista toimintaa myös tuettu jakamalla istutuspalkintoja onnistuneista ja todistettavasti yleisempää hyötyä tuottaneista istutuksista.

Kansanmiesten kalavesiin kohdistuva toiminta ei rajoittunut ainoastaan kalojen siirtämiseen järvestä toiseen vaan ehkä vielä suurempaa hyötyä aiheutti, joskin sitä tarkoittamatta, katajista, kuusen tai männyn havuista valmistettujen pyyntiturojen käyttö. Onkimiehen hako on ollut sopiva kutualusta ahvenelle ja särelle, vieläpä eräille muillekin kaloille, joten näiden kalojen mäti on päässyt paremmin kehittymään. Turojen vaikutuksesta on meillä eräitä vakuuttavia esimerkkejä ja niiden käyttöä suosii nykyinen kalatalousneuvonta. Ja nykyaikana, jolloin järvien rantametsät on joko hakattu tai niim hoidettu, ettei veteen kaatunut puu voi jäädä latvuksineen kalojen kutualustaksi, on entistä tarpeellisempaa käyttää esim. katajapensaat kututuroiksi sellaisissa kalavesissä, joissa halutaan lisätä tavallisten ruokakalojemme, ahvenen, sären, lahnan, kuhan ja hauen saalista.

Kalavesien hoito edellyttää kuitenkin muitakin toimenpiteitä kuin kalojen istutuksia. Jo kalojen istutuksia suunniteltaessa on tarpeellista ennakolta hankkia selvitys siitä, mikä kalalaji voi tulla kysymykseen. Nykyaikana ei enää oikein sovellu tehdä kansanmiesten entiseen tapaan istutuksia, vaan kalavesien luontaisten edellytysten selvitys on hankittava. Kalatalousneuvonta on tässä käytettävänä. On siis mahdollisuus ennakolta saada selvitys siitä, mikä kalalaji missäkin järvestä todennäköisesti menestyy ja mitä edellytyksiä on uusien kalojen istuttamalla kohottaa kalaveden tuotantoa.

Kalaveden käyttö kaikkialla siellä, missä pyyntiä harjoittavien lukumäärä on runsaampi ja missä harjoitettu kalastus voi muodostua liikapyynniksi, on saatava tavalla tai toisella järjestetyksi kalaveden tuotantokykyä silmällä pitäen. Tilanne on nykyään jo näin melkein kaikkialla. Tämän vuoksi on näinä päivinä valmistuneeseen ehdotukseen uudeksi kalastuslaiksi otettu määräys, että valtion, jakokuntien ja yksityisten omistamissa kalavesissä on pyynti niin järjestettävä, ettei kalasuvun säilyminen käy uhanalaiseksi. Tämän yleisesti kaikkia kalaveden omistajia velvoittavan määräyksen sovel-

luttaminen käytäntöön vaatii mm. jakokuntien osakkaiden yhteisesti omistaman kalaveden käyttöä ja hoitoa varten kalastuskunnan. Lisäksi se edellyttää, että samaan kalaveteen osallistuvat kalastuskunnat asettuvat yhteistoimintaan, mihin voi yhtyä myös samasta kalavedestä erotetun vesialueen omistaja, perustaen ns. kalastushoitoyhtymän. Tällaisissa puitteissa voidaan keskinäisillä sopimuksilla asioita järjestellä pidemmällekin kuin mitä kalastuslaki edellyttää, lähinnä kalaveden hoitoon huomiota kiinnittäen.

Kalavesien käyttöä ja hoitoa koskevia suoranaisia määräyksiä on annettava lailla, kalaveden omistajain harrastuksen varaan ei voida kovin paljon jättää. Kalastuslain määräykset kalojen rauhoitusajoista, alamitoista, käytettävien pyydyksien tiheydestä, kielletyistä pyydyksistä ja pyyntitavoista ym. tarkoittavat kalakantojen suojaamista, ja uudessa kalastuslakiehdotuksessa tällaiset määräykset on tehty mahdolliseksi sovelluttaa maan eri osissa vallitsevien olosuhteiden vaatimusten mukaisesti joko paikallisten kalastussääntöjen avulla tai erikoismääräyksillä.

Kun arvoisia kuulijoitani kiinnostanee kalastuslakiehdotuksessa lähinnä valtion metsämailla olevien ja metsähallituksen hoitamien kalavesien käyttöä koskevat määräykset, niin rajoitun vain ne esittämään.

On tahdottu edelleen säilyttää metsähallituksen ja sen alaisten viran- ja toimenhaltijain asiana valtion metsämailla olevissa kalavesissä kalastuksen ja ravunpyynnin järjestäminen ja valvonta. Tämä toiminta on niin järjestettävä, että kala- ja rapukannan säilyminen on turvattu, sekä mahdollisuuksien mukaan myös ryhdyttävä tarpeelliseksi katsottuihin hoitotoimenpiteisiin kalavesien tuoton kohottamiseksi.

Kalavesien käyttöön nähden on pidetty paikallisille asukkaille kuuluvana ensisijainen oikeus saada lupa harjoittaa kotitarvepyyntiä sekä, sikäli kuin olosuhteet sen sallivat, myös muunlaista pyyntiä. Muille myönnetään lupa pyyntiin vain mikäli se voidaan tehdä paikallisten asukkaiden etuoikeutta sivuuttamatta. Kalastukseen ja ravunpyyntiin oikeuttavan lupatodistuksen antaa metsähallitus taikka sen osoituksen mukaan asianomainen piirikuntakonttori tai aluemetsänhoitaja kalenterivuodeksi tai muuksi määräajaksi. Kotitarvepyyntiin oikeuttava lupatodistus voidaan antaa joko yksityiselle henkilölle tai huonekunnan päämiehelle ja hänen vaelleen. Paikallisilta asukkailta kannetaan tällaisesta lupatodistuksesta yksityiseltä henkilöltä 5 markkaa ja huonekunnan päämieheltä 10 markkaa kalenterivuodelta tai sen osalta sekä muilta 2 markkaa vuorokaudelta tai 20 markkaa koko

pyyntikaudelta. Urheilukalastukseen, so. lohikalojen onkimiseen ja uistelemiseen, oikeuttavien lupatodistuksien maksun määrää metsähallitus ottaen huomioon, että paikallisilta asukkailta on kannettava pienempi maksu kuin muilta. Urheilukalastajain yhtymille voidaan myös vuokrata kalavesiä paikallisille asukkaille ehkä kuuluvaa kalastusoikeutta kuitenkin loukkaamatta.

Kalastusoikeus ja oikeus ravunpyyntiin voidaan myös vuokrata, milloin lähiseudun asukkaat eivät vuokrattavassa kalavedessä harjoita vakituista kotitarvepyyntiä tai heille varataan tilaisuus pyyntiin toisessa lähellä olevassa kalavedessä. Vuokrasopimuksen tekee kirjallisesti metsähallitus taikka metsähallituksen määräyksestä ja sen asettamin ehdoin asianomainen piirikuntakonttori. Vuokra-aika on katsottu tarpeelliseksi ehdottaa vähintään 10 vuodeksi ja korkeintaan 25 vuodeksi. Vuokramaksun esittää piirikuntakonttori ottaen huomioon harjoitettavan pyynnin laajuuden ja kalaveden arvioidun tuotannon. Vuokrasopimuksessa on määrättävä, miten vuokraajan on kalavettä hoidettava ja kalastusta valvottava. Kalaveden hoitoa varten voidaan, milloin se katsotaan tarpeelliseksi, kalatalousneuvojan tai muun asiantuntijan lausunnon perusteella laatia suunnitelma.

Edellä selostetut asetusluonnoksen määräykset käynevät jokseenkin yksiin jo käytännössä olevan menettelytavan kanssa. Lienee kuitenkin hyvä, että, sen jälkeen kun metsähallitus on saanut kalastuslakiehdotuksesta antaa lausuntonsa, uuteen kalastuslakiin liittyvään asetukseen otetaan nämä määräykset siinä muodossa, että ne säilyttävät velvoituksen kalastuksen järjestämiseen valtion metsämailla olevissa kalavesissä paikallisten asukkaiden kotitarvepyyntiä lähinnä silmällä pitäen sekä että vuokrattaessa kalavesiä yksityiseen käyttöön vuokraehtoihin otetaan määräys kalaveden hoidosta ja mikäli mahdollista ennakolta laaditun hoitosuunnitelman mukaisesti veloitetaan vuokraaja tekemään tarpeelliseksi katsotut kalojen istutukset sekä vuokrausaika hyväksytään niin pitkäksi, että vuokraajan kannattaa tehdä istutukset tai suorittaa muut hoitotoimenpiteet.

Arv. kuulijoitani metsänhoitajina kiinnostanee myös kuulla, että kalastuslakiehdotukseen liittyvässä asetusluonnoksessa on huomioitu puutavaran uitto ja lauttaus maataloushallituksen hoidossa olevien valtion lohen ja taimenen kalastuksen käyttöä koskevissa määräyksissä. Näiden kalastuksien käyttöoikeuden saanut kalastushoitoyhtymä, minkä muodostaisivat lohipitoisen jokialueen ja jokisuun ympäristön merenrannikon kalastuskunnat, on velvollinen joessa ja jokisuulla pyyntiä harjoittamaan siten, ettei se ole tarpeettomasti esteenä puiden uitolle eikä aseta uittajille kohtuuttomia velvoituksia.

Kalanviljelys ja kalavesien hoito ovat kysymyksiä, jotka nykyään tulevat entistä vaateliaampina päiväjärjestykseen. On sen vuoksi, kun valtion metsämailla on tuhansia erisuuruisia kalavesiä, joiden tuoton lisääminen määrättyjä hoitomenetelmiä käyttäen voisi olla mahdollista, erittäin merkittävä, että näiden päivien ohjelmassa on kiinnitetty huomiota myös kalanviljelykseen ja kalavesien hoitoon.